

Când lumea ta se prăbușește

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Dacă nu _____, nu veți sta în _____.”
(Isaia 7:9)

Într-o zi de Sabat, Connie și Roy se întorceau cu mașina de la biserică. Când au intrat pe aleea din curte, o găină pitică a traversat agitată în zbor, prin fața lor. Ceva nu era în regulă. Păsările de curte trebuiau să fie în siguranță în țarcul lor, dar ieșiseră. O cercetare rapidă le-a arătat ce se întâmpla. Cățelușa vecinilor scăpase și ea din curtea ei și era jos, lângă heleșteu, cu Daisy în dinți. Daisy era o găină frumoasă, cu o coadă albă, stufoasă. Connie a scos-o pe Daisy din colții câinelui, dar prea târziu. Pasărea a murit în brațele ei. Connie s-a așezat acolo, în curte, cu găina moartă în brațe și o jelea.

O altă pasăre a fost foarte tulburată. Un rățoi mare și alb, a văzut-o pe Connie ținând-o pe Daisy în brațe și se pare că a crezut că ea omorâse găina. Așa se face că, în următoarele săptămâni, ori de câte ori o vedea pe Connie, rățoiul o ataca răutăcios, ciupind-o foarte tare cu ciocul lui puternic. Uneori este greu să ne dăm seama cine ne sunt prietenii și cine, dușmanii.

În această săptămână vom studia despre un rege al lui Iuda care avea și el aceeași problemă și vom încerca să înțelegem de ce a făcut el alegeri greșite.

1. Cu ce criză teribilă s-a confruntat regele Ahaz?**2 Împărați 15:37,38; 16:5,6** _____**Isaia 7:1,2** _____

Țările din nord, Israel (Efraim) și Siria (Aram), au atacat împreună regatul mai mic al lui Iuda, din sud, când Iuda era slăbit din cauza atacurilor edomiților și ale filistenilor. În trecut, Iuda luptase împotriva lui Israel, dar o alianță între Israel și Siria era prea mult. Se pare că Israel și Siria doreau să-l forțeze pe Iuda să se alieze cu ei împotriva mării puteri a lui Tiglat-Pileser al III-lea al Asiriei (numit Pul în 2 Împărați 15:19), care îi amenința cu expansiunea imperiului său. Israel și Siria lăsaseră deoparte lupta lor veche în fața acestui pericol mai mare. Dacă ar fi cucerit Iuda și ar fi pus acolo un rege-marionetă (Isaia 7:5,6), ar fi putut folosi resursele și forța de muncă din această țară.

2. Care a fost soluția lui Ahaz când lumea lui se destrăma?**2 Împărați 16:7-9** _____**2 Cronici 28:16** _____

În loc să recunoască faptul că Dumnezeu era singurul lui prieten care putea să-l salveze, pe el și țara lui, Ahaz a încercat să și-l facă prieten pe Tiglat-Pileser al III-lea, dușmanul dușmanilor lui. Împăratul asirian a răspuns bucuros cererii de ajutor împotriva Siriei și a lui Israel. El primit o mită bogată, dar i-a fost oferită o scuză bună ca să pună mâna pe Siria, lucru pe care l-a și făcut fără întârziere (2 Împărați 16:9). Puterea alianței dintre Siria și Israel a fost frântă. Pe termen scurt, se părea că Ahaz salvase Regatul lui Iuda.

Acțiunea aceasta a lui Ahaz nu ar trebui să fie o surpriză. El fusese unul dintre cei mai răi regi din Iuda până atunci (2 Împărați 16:3,4; 2 Cronici 28:2-4).

Ce putem învăța din alegerea lui Ahaz? Dacă nu ascultăm de Domnul, oare ne vom încrede în El când vor veni încercări? (Iacov 2:22; Ieremia 12:5)

Ahaz își cântărea opțiunile politice pentru a face față amenințării din nord, dar Domnul știa ceva ce el nu știa. Dumnezeu îngăduise să vină asupra regelui aceste probleme ca să-l disciplineze și să-l facă să-și vină în fire (2 Cronici 28:5,19). Mai mult, deși a apela la Tiglat-Pileser pentru ajutor părea o idee logică și atrăgătoare din punct de vedere omenesc, Dumnezeu știa că lucrul acesta ar fi adus împărăția davidică a lui Iuda sub o stăpânire străină de sub care nu și-ar mai putut reveni niciodată. Miza era foarte mare, așa că Domnul l-a trimis pe Isaia la rege ca să-l convingă să nu ceară ajutor Asiriei.

3. De ce i-a spus Domnul lui Isaia să îl ia cu el pe fiul lui, Șear-Iașub?

Isaia 7:3 _____

Ahaz a tresărit când Isaia l-a salutat și i l-a prezentat pe fiul lui, care se numea „O rămășiță se va întoarce”. O rămășiță a cui? Se va întoarce de unde? Deoarece tatăl băiatului era profet, numele a sunat ca un mesaj de rău augur despre un popor care merge în robie. Sau era vorba despre întoarcerea la Dumnezeu, despre pocăință („a se întoarce” are și sensul de „a se pocăi”)? Mesajul lui Dumnezeu pentru Ahaz era: „Înseamnă ce vrei *tu* să însemne! Întoarce-te de la păcatele tale sau mergi în robie, dar din robie se va întoarce doar o rămășiță. Decizia îți aparține!”

4. Cum a rezolvat solia lui Dumnezeu situația regelui?

Isaia 7:4-9 _____

Amenințarea Siriei și a Israelului aveau să treacă, iar Iuda avea să fie cruțat. Pentru Dumnezeu, popoarele care lui Ahaz i se păreau niște enormi vulcani aprinși erau „două cozi de tăciuni care fumegă”. Ahaz nu trebuia să apeleze la Asiria pentru ajutor.

Dar, pentru a lua hotărârea cea bună, Ahaz trebuia să se încreadă în Domnul și în promisiunile Lui. Avea nevoie să creadă ca să poată rămâne în picioare (vers. 9). În ebraică, expresiile traduse prin „a crede” și „a sta în picioare” au aceeași rădăcină ca „adevăr” și „amin” (a spune adevărul, ceva de încredere). Ahaz trebuia să fie sigur înainte de a fi asigurat; trebuia să se încreadă ca să fie de încredere.

De ce avem nevoie ca să putem „sta în picioare”?

Ahaz nu a răspuns la chemarea lui Isaia de a avea credință. Dumnezeu, în îndurarea Lui, i-a mai dat regelui o șansă, spunându-i să ceară un semn. Este una dintre cele mai mari invitații la credință care i-au fost adresate vreodată unui om! Dumnezeu nu a pus nicio restricție. Nici nu și-a limitat oferta la jumătate din Împărăția Sa, cum făceau conducătorii omenești când atingeau apogeul generozității (Estera 5:6; 7:2; Marcu 6:23). El era gata și dispus să golească tot cerul și pământul pentru un rege nelegiuit, dacă acesta ar fi vrut să creadă! Ahaz ar fi putut cere un munte de aur sau soldați cât nisipul mării.

5. Cum a răspuns Ahaz și de ce?

Isaia 7:12 _____

La prima vedere, răspunsul lui Ahaz pare evlavios și respectuos. El nu voia să-L pună la încercare pe Dumnezeu cum făcuseră israeliții în timpul pribegiei prin pustiu (Exodul 17:2; Deuteronomul 6:16). Dar acum, *Dumnezeu* îl invita-se pe rege să-L pună la încercare (vezi Maleahi 3:10). Acceptarea darului Său copleșitor de generos l-ar fi făcut plăcere lui Dumnezeu și nu l-ar fi pus răbdarea la încercare. Dar Ahaz nu era dispus să Îi îngăduie lui Dumnezeu să-l ajute să creadă. El și-a zăvorât ușa inimii pentru a ține credința afară.

6. Ce a spus Isaia?

Isaia 7:13 _____

Isaia a arătat că, refuzând să-L pună pe Dumnezeu la încercare, aparent ca să nu-L obosească, Ahaz chiar L-a obosit pe Dumnezeu. Dar, mai tulburător, Isaia se referă aici la „Dumnezeul meu”, deși mai înainte îi spusese regelui: „Cere un semn de la Domnul, Dumnezeul tău.” Când a refuzat oferta divină, Ahaz L-a respins pe Domnul. Domnul era Dumnezeul lui Isaia, și nu al lui Ahaz.

De ce este Domnul atât de răbdător și dornic să ne mântuiască, în timp ce noi suntem atât de orbi și împietriți?

Oferta unui semn nu l-a clintit pe Ahaz și, când Dumnezeu a spus că va da El Însuși un semn, trebuia să fie ceva ce doar Divinitatea putea concepe (Isaia 55:9; 1 Corinteni 2:9). Surpriză! Semnul este un fiu.

7. Cine este femeia și cine este Copilul ei?

Nicăieri în Vechiul Testament nu este arătată împlinirea acestui semn așa cum s-a făcut pentru alte semne (Ghedeon – Judecătorii 6:36-40). Iată o parte dintre posibilele împliniri întemeiate doar pe Vechiul Testament:

1) Deoarece termenul tradus cu „fecioara” se referă la o tânără aflată la vârsta căsătoriei, mulți presupun că este o femeie căsătorită care trăiește în Ierusalim, probabil soția lui Isaia. În Isaia 8:3 este consemnată nașterea unui fiu al lui Isaia de către „prorociță” (soția lui, ale cărei solii profetice au fost, cel puțin, copiii ei – Isaia 7:3; 8:18). Însă acest fiu a fost numit Maher-Șalal-Has-Baz (Isaia 8:1-4), nu Emanuel. Totuși, există o asemănare între ei: până să ajungă să poată alege binele sau răul, Siria și Israel aveau să fie pustiite (Isaia 7:16; 8:4).

2) Unii sugerează că Emanuel este Ezechia, fiul lui Ahaz, care a fost următorul rege. Dar acest fiu nu este numit nicăieri Emanuel.

3) Deoarece Emanuel este misterios, iar numele lui, tradus obișnuit prin „Dumnezeu cu noi”, se referă la prezența lui Dumnezeu, El ar putea fi chiar Fiul profetizat în Isaia 9 și 11. Descrierea Lui ca fiind divin (Isaia 9:6) și „Vlăstarul lui Isai” (Isaia 11:10) întrece tot ce ar fi putut fi atribuit bunului rege Ezechia.

4) Un copil născut în mod natural de o femeie *necăsătorită* aflată la vârsta căsătoriei ar fi fost nelegitim (Deuteronomul 22:20,21). De ce s-ar referi Dumnezeu la un asemenea copil ca la un semn care să inspire credință?

Noul Testament îl identifică pe Isus cu Emanuel (Matei 1:21-23), născut în mod miraculos și în curăție dintr-o fecioară nemăritată, dar logodită. Isus este și Fiul lui Dumnezeu (Isaia 9:6; Matei 3:17), și „Odrasla”, și „Vlăstarul” lui Iese (Isaia 11:1,10; Apocalipsa 22:16). Poate că un „Emanuel” mai timpuriu, a cărui creștere i-ar fi dovedit lui Ahaz punctualitatea împlinirii profetice, ar fi servit drept antemergător al lui Isus. Nu știm. Dar știm ce avem nevoie să știm: „Când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie” (Galateni 4:4), ca să ne facă parte de prezența Sa în viața noastră.

Cum ne mângâie realitatea venirii Fiului lui Dumnezeu între oameni?

După cum numele copiilor lui Isaia au o anumită semnificație (*Șear-lașub*, „O rămașiță se va întoarce” și *Maher-Șalal-Haz-Baz*, „Grăbește de pradă, aruncă-te asupra prăzii”) și numele *Emanuel* are o semnificație. Literalmente înseamnă „Dumnezeu cu noi”. Dar această traducere acceptată în mod obișnuit omite un lucru important. Așa cum se întâmplă cu celelalte nume evreiești de acest gen, din care lipsesc verbele, verbul „a fi” trebuie să fie adăugat pentru că nu este exprimat în limba ebraică. Prin urmare, *Emanuel* trebuie să fie tradus cu „Dumnezeu este cu noi” (compară cu Isaia 8:10), la fel ca numele *Isus*, forma grecească și scurtă a termenului ebraic *Yehoshua* sau *Ioshua*, care înseamnă „Domnul este mântuire”, în care verbul trebuie să fie adăugat (compară cu *Isaia*, care înseamnă „Mântuirea Domnului”).

Dar numele „Emanuel” nu este doar descriere abstractă, ci o afirmare a unei promisiuni care este împlinită acum: „Dumnezeu este cu noi!”

8. Care este semnificația făgăduinței că Dumnezeu este cu noi?

Nu există asigurare mai mare și mai plină de mângâiere. Dumnezeu nu le promite copiilor Lui că nu vor îndura greutăți și durere, ci promite că va fi cu ei (vezi Psalmii 23:4 și Isaia 43:2).

„Unde era Domnul când cei trei prieteni ai lui Daniel au fost aruncați în foc? Cu ei! (Daniel 3:23-25). Unde era în timpul strâmtorării lui Iacov, când s-a luptat până în zori? În brațele lui Iacov, cât a putut de aproape (Geneza 32:24-30). Chiar și atunci când nu apare în mod fizic pe pământ, Domnul este cu poporul Său în experiențele lui. Unde era Domnul când noroadele l-au condamnat pe Ștefan? «Stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu» (Faptele 7:55). Când S-a ridicat la cer, Isus «a șezut la dreapta Măririi, în locurile preainalte» (Evrei 1:3). De ce era El în picioare când Ștefan era pe punctul de a fi omorât cu pietre? După cum spunea Morris Venden: «Isus nu avea de gând să accepte așa ceva fără luptă!» – Roy Gane, *God’s Faulty Heroes*, p. 66

Cum ne ajută cunoașterea faptului că Dumnezeu este cu noi, atunci când trecem prin încercări și suferințe grele?

„Din zilele veșniciei, Domnul Isus Hristos era una cu Tatăl; El era «chipul lui Dumnezeu», chipul măreției și maiestății Sale, «strălucirea slavei Lui». Și tocmai pentru a manifesta această slavă a venit El în lumea noastră. Pe acest pă-mânt întunecat de păcat, El a venit să descopere lumina iubirii lui Dumnezeu, să fie «Dumnezeu cu noi». De aceea, despre El s-a profetizat că «Îi vor pune numele Emanuel.» – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 19

„Ar fi fost bine pentru Regatul lui Iuda dacă Ahaz ar fi primit această solie ca din partea Cerului. Dar, alegând să se sprijine pe brațul de carne, el a căutat ajutor la păgâni. În disperare a trimis vorbă lui Tiglat-Pileser, împăratul Asiriei [...]. Cererea a fost însoțită de un dar bogat din tezaurul regelui și al templului.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 329

Rezumat: Dumnezeu l-a adus pe necredinciosul rege Ahaz în situații în care a trebuit să ia decizii grele: să creadă sau să nu creadă. Aceasta era dilema. Chiar dacă Domnul i-ar fi dat orice semn pe care l-ar fi putut concepe, el a refuzat să îi permită lui Dumnezeu să-i demonstreze că are cel puțin un motiv să creadă. În schimb, l-a ales ca „prieten” pe împăratul Asiriei.

Studiu la rând:

Ezechiel 11–17

Evangelizare, subcapitolul „Boston și New England”

1. De ce fel de templu s-au bucurat cei exilați?

2. Despre cine se spune că își purtau idolii în inimă?

3. Care sunt cetățile-surori ale Ierusalimului și unde sunt așezate geografic?

4. Cu ce scop i-a luat împăratul Babilonului prizonieri pe împărat și pe mairii lui Iuda?

5. În ce fel puteau medicii să ajute mult în cadrul adunărilor din Boston?

Pasaj biblic în studiu: Isaia 7:1-9

I. Privire generală

Un alt rege apare pe scenă în Isaia 7. De data aceasta, protagonistul este regele Ahaz, nepotul lui Ozia. Domnia lui duce poporul la săvârșirea urâciunilor pe care le făceau popoarele dimprejur. Când împăratul lui Aram și al lui Israel îi declară război, Ahaz este atât de copleșit de teamă, încât Domnul îi trimite o solie prin profetul Isaia pentru a-l încuraja să se încreadă în El: planurile acelor popoare nu vor avea izbândă. Dar Ahaz trebuie să creadă, altfel nu va vedea eliberarea pe care Dumnezeu o va aduce poporului Său. Acest studiu este împărțit în trei secțiuni: (1) Problema regelui Ahaz; (2) Domnul îi poartă de grijă lui Ahaz; (3) „la seama și fii liniștit”.

II. Comentariu

Problema regelui Ahaz

Biblia spune că Ahaz nu era un rege bun. El „n-a făcut ce este plăcut înaintea Domnului, Dumnezeului său” (2 Împărați 16:2). Raportul biblic este clar cu privire la ceea ce a făcut el: „Ci a umblat în calea împăraților lui Israel și chiar a trecut pe fiul său prin foc, după urâciunile neamurilor pe care le izgonise Domnul dinaintea copiilor lui Israel. A adus jertfe și tămâie pe înălțimi, pe dealuri și sub toți copacii verzi” (vers. 3,4). El a fost o influență rea pentru poporul din Iuda. Așa cum s-a întâmplat în alte cazuri, când regii au început să se îndepărteze de Domnul, au început să apară necazuri în viața și în poporul lor. De asemenea, este foarte clar în prima parte a cărții profetului: „Vai de cel rău! Lui îi va merge rău” (Isaia 3:11). Atât în Isaia, cât și în 2 Împărați se spune că „Rețin, împăratul Siriei, s-a suit cu Pecah, fiul lui Remalia, împăratul lui Israel, împotriva Ierusalimului, ca să-l bată” (Isaia 7:1; 2 Împărați 16:5). Când regele Ahaz și-a dat seama de enormitatea amenințării care apăsa asupra lui și de posibilitatea unei confruntări militare cu popoarele înconjurătoare, „a tremurat inima lui și inima poporului său cum se clatină copacii din pădure când bate vântul” (Isaia 7:2).

Uneori, tocmai copiii lui Dumnezeu uită că Domnul așteaptă credincioșie din partea acelor care au intrat într-o relație de legământ cu El. Astfel, în providența Lui nepătrunsă, Dumnezeu îngăduie să vină asupra copiilor Lui situații grele ca o modalitate de a-i trezi și a-i ajuta să vadă că au nevoie să-L caute pe Domnul și să se întoarcă la lumina Sa. „[...] Se va scula să îngrozească pământul” (Isaia 2:19). „Domnul Se înfățișează la judecată, stă în picioare ca să

judgece popoarele. Domnul intră la judecată cu bătrânii poporului Său și cu mai-marii lui” (Isaia 3:13,14). „În aceste versete, Isaia trece la acuzarea celor din conducere. Ei se poartă iresponsabil și nedrept, distrugând ce li s-a încredințat. Tema aceasta a nesăbuiței dovedite de bătrânii și mai-marii care conduc poporul se repetă de-a lungul cărții (7:1-17; 14:4-21; 22:15-25; 28; 29; 32:3-8) și, în acest context, ies în evidență dorința și făgăduința după cineva care să stăpânească cu dreptate și neprihănire.” – John N. Oswalt, „The Book of Isaiah, Chapters 1-39”, *The New International Commentary on the Old Testament*, p. 137. Frica îl paralizează pe rege. Dar, oricât de înspăimântătoare ar părea circumstanțele pe care le are de înfruntat, amenințarea iminentă constituie o ocazie prețioasă de întoarcere la Domnul.

Domnul are grijă de Ahaz

În Isaia 7:3, autorul cărții face o descriere interesantă a grijii lui Dumnezeu. Narațiunea nu spune că regele Îl caută pe Domnul, ci Domnul este Cel care ia inițiativa. Versetul spune: „Atunci Domnul i-a spus lui Isaia: «leși înaintea lui Ahaz.»” Domnul este prezentat în acest capitol ca Dumnezeu care, în persoana profetului, îi vine în întâmpinare unui om plin de frică. Cititorul poate vedea o atitudine asemănătoare a lui Dumnezeu în Grădina Edenului – Dumnezeu Însuși „umbla prin grădină în răcoarea zilei [...]”. Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis: «Unde ești?»” (Geneza 3:8,9). Deși cauzele sunt diferite, atât Adam, cât și Ahaz au motive să le fie frică.

Un alt detaliu demn de remarcat în acest episod este că Isaia primește instrucțiuni cu privire la locul în care l-ar putea întâlni pe rege. „Atunci Domnul i-a spus lui Isaia: «leși înaintea lui Ahaz» [...] la capătul canalului de apă al iazului de sus, pe drumul care duce la ogorul înălbitorului” (Isaia 7:3). În versetul acesta găsim nu doar o dovadă clară a preștiinței lui Dumnezeu, ci el ne spune și despre purtarea de grijă a Domnului care veghează toți pașii pe care-i facem în călătoria vieții, fiecare în mod individual. Biblia este plină de situații în care vedem cum Dumnezeu își trimite profeții ca să dea lumii speranță sau, uneori, un cuvânt de mustrare slujitorilor Lui preaiubiți. Până la urmă, oricare ar fi situația, scopul lui Dumnezeu este de a-l ajuta pe poporul Lui să se încreadă în El și să-l fie credincios.

la seama și fii liniștit

În versetul 2 am văzut că regele Ahaz intră în panică la gândul unui război iminent. Tot poporul tremură împreună cu monarhul lui. Totuși, care este perspectiva lui Dumnezeu în legătură cu această situație? Uneori, din cauza perspectivei noastre limitate, nu suntem în stare să înțelegem caracterul lui

Dumnezeu. Noi credem că El este preocupat doar de chestiunile spirituale din viața noastră. Dar Biblia ne arată că Domnul nostru este un Dumnezeu care Se îngrijește de copiii Lui în toate domeniile vieții, inclusiv de aspectele sau de chestiunile seculare, care, aparent, nu sunt legate de aspectele spirituale.

„Din punctul de vedere al lui Ahaz, Siria și Efraim constituie o amenințare majoră, dar, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, sunt niște puteri neînsemnate și nu trebuie să ocupe timpul regelui. Nu este întotdeauna ușor să dobândim perspectiva dumnezeiască. Cu toate acestea, dacă nu o căutăm, vom fi mereu în pericolul de a acorda o prea mare atenție la ceea ce este trecător și prea puțină atenție la ceea ce este important. Mai mult, pe lângă o căutare sânguincioasă a perspectivei lui Dumnezeu în orice circumstanță, noi ajungem prea ușor la concluzia că Dumnezeu este preocupat doar de chestiunile spirituale și nu de problemele practice – o eroare de gândire care duce, în cele din urmă, la pierderea lui Dumnezeu din toate aspectele.” – John N. Oswalt, *op. cit.*, p. 196

În Isaia 7:4, Dumnezeu îl îndrumă pe profet să ia legătura cu regele și să-i spună: „la seama și fii liniștit; nu te teme de nimic și să nu ți se înmoaie inima din pricina acestor două cozi de tăciuni care fumegă: din pricina mâniei lui Rețin și a Siriei și din pricina fiului lui Remalia!” Uneori, ne întrebăm cum să înfruntăm viața când trecem prin situații nedorite. Biblia ne spune: „la seama și fii liniștit!” Alte versiuni spun: „Ai grijă, stai liniștit și nu te teme!” (NTR). În ebraică, expresia „ai grijă, fii liniștit” constă din două cuvinte. Primul cuvânt provine dintr-o rădăcină verbală care, în acest caz, poate fi tradusă cu „a fi cu ochii-n patru, a fi atent, a avea grijă” (vezi Ludwig Koehler și Walter Baumgartner, *The Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament*, vol. 4, p. 1584).

Se pare că sfatul implicit pe care Domnul i-l dă regelui este să se oprească din orice zgomot sau activitate care ar face să nu se audă glasul lui Dumnezeu și să se pună în gardă. Celălalt cuvânt din propoziția ebraică este o formă verbală, care se traduce mai bine ca un verb reflexiv: „a-și păstra pacea [...], a se liniști” (vezi Ludwig Koehler și Walter Baumgartner, *op. cit.*, p. 1641) sau „a da dovadă de calm” (vezi David J. A. Clines, ed., *The Dictionary of Classical Hebrew*, vol. 8, p. 550). Pe scurt, o traducere recomandată pentru expresia ebraică este „privește liniștit”.

Îndemnurile și făgăduințele de la versetul 4 până la finalul secțiunii (Isaia 7:9) oferă suficiente motive de încredere în făgăduințele Domnului. În primul rând, Dumnezeu îl îndeamnă pe rege să nu se teamă și să nu i se înmoaie inima „din pricina acestor două cozi de tăciuni care fumegă” (vers. 4). Deci, Rețin și Pecah, cei doi împărați din coaliția Siria-Efraim, ar putea să scoată puțin fum,

dar focul acesta avea să fie un lucru neînsemnat. În al doilea rând, deși este adevărat că această coaliție „gândește rău împotriva ta” (vers. 5), „așa ceva nu se va întâmpla și nu va avea loc” (vers. 7), spune Domnul. Și Domnul accentuează: trebuie să crezi, pentru că, „dacă nu credeți, nu veți sta în picioare” (vers. 9). George B. Gray comentează astfel această secțiune, arătând că: „Isaia condamnă două lucruri la Ahaz: teama lui, pentru că nu este necesară, și încrederea lui în resursele materiale, simbolizate aici printr-o rezervă sigură de apă pe timp de asediu. Singura încredere care va asigura o trăinicie reală a națiunii este credința în Iehova.” – „A Critical and Exegetical Commentary on the Book of Isaiah, I–XXVII”, *The International Critical Commentary*, vol. 1, p. 118

În unele circumstanțe ale vieții, cel mai important lucru nu este ce se întâmplă în mediul care ne înconjoară, nici ce putem cuprinde cu privirea, ci ceea ce se întâmplă în noi înșine. Noi trebuie să ne rugăm și să dezvoltăm capacitatea de a înțelege din perspectiva lui Dumnezeu ce se întâmplă în jurul nostru.

III. Aplicație

1. Regele Ahaz și poporul lui se confruntă cu unele provocări grele în timp ce analizează riscul unui război cu alianța dintre Siria și Efraim. Uneori, viața ne pune în situații care ne amenință. Ce pași importanți sau practici trebuie să urmărim ca să facem față cât mai bine acestor circumstanțe?

2. În a doua parte, studiul analizează grija deosebită a lui Dumnezeu de a veni în întâmpinarea nevoilor lui Ahaz. Ca să-l întâlnească pe Ahaz, Domnul îl trimite pe solul Lui „pe drumul care duce la ogorul înălbitorului”, exact unde se afla regele. Ce lecții putem învăța din acest episod?

3. În a treia secțiune învățăm despre modul în care Dumnezeu îl încurajează pe rege să nu se încreadă în lucrurile materiale, ci în ajutorul Său. Cuvintele Sale către rege sunt: „Ia seama și fii liniștit!”. Cum se armonizează acest lucru cu sfatul lui Ellen G. White din cartea *Calea către Hristos*, p. 122:

„Este posibil să ajungi în mari greutăți în activitatea ta, perspectivele poate că devin din ce în ce mai întunecate și ești amenințat cu pierderi mari, dar nu trebuie să te descurajezi. Aruncă grijile tale asupra lui Dumnezeu, rămâi calm și plin de voie bună. Roagă-te pentru înțelepciunea de a rezolva problemele vieții cu tact, prevenind astfel pierderi și dezastre. În dreptul tău, adu la îndeplinire tot ce poți pentru a avea rezultate bune. Domnul Hristos a făgăduit ajutorul Său, dar nu ne-a scutit de eforturi. Atunci când, sprijinindu-te pe Hristos, Ajutorul nostru, ai făcut tot ce ai putut, primește cu bucurie rezultatele.”